

முத்தூற்றுக் கூற்றம் - கள் ஆய்வு

எஸ். ராமச்சந் திரன்

சங்க இலக்கியமான புறநானூற்றில், மாங்குடி கிழார் பாடிய பாடலொன்றில் (புறம். 24) கடற்கரையோரத்திலிருந்த நல்லூர் என்ற ஊரைத் தலைமையிடமாகக் கொண்டு மாவேள் எவ்வி என்ற வேளிர் குலச் சிற்றரசன் ஆட்சி செய்து வந்த செய்தி குறிப்பிடப்பட்டு கிறது.

மாவேள் எவ்வியின் ஆட்சிப்பகுதிகளில் புனலம் புதவு, மிழலை, முத்தூறு ஆகிய ஊர்கள் அடங்கியிருந்த தாகவும் பாண்டிய மன்னன் நெடுஞ்செழியன் இப்பகுதி களை வென்றதாகவும் மாங்குடி கிழார் குறிப்பிடுகிறார்

வேளிர் என்போர் முவேந்தர்களுக்குப் பெண்கொடுத்து மண உறவு கொள்ளும் மரபுடையோ ராதலால், மாவேள் எவ்வியும் பாண்டியன் நெடுஞ்செழியனுடன் மண உறவு கெரண்டவனாக இருந்திருக்கக்கூடும். எவ்வியின் ஆட்சிக் குட்பட்ட மிழலை, முத்தூறு ஆகிய ஊர்களின் பெயர் களை அடிப்படையாகக் கொண்ட மிழலைக் கூற்றம், முத்தூற்றுக் கூற்றம் ஆகிய நாட்டுப்பிரிவுகள் கி. பி. 5 ஆம் நூற்றாண்டிலிருந்து வழக்கிலிருந்துமை கல்வெட்டுகளால் புலனாகிறது. இத்தகைய நாட்டுப் பிரிவு கள், வேள்ளன்மை விரிவாக்கத்துடன் தொடர்புடையவை.

காடுகள் அழிக்கப்படுதல், புதிய நீர்ப்பாசன முறைகளும் திட்டங்களும் நடைமுறைப்படுத்தப்படுதல் ஆகியன தமிழ்ச்சமூகம் வீரயுகத்திலிருந்து நிலப்பிரபுத்துவத்தை நோக்கி நடத்திய அணிவதுப்பின் தொடக்ககால நிகழ்ச்சி நிரல்களாகும். தமிழக வரலாற்றில் மிகவும் பழமையான நாட்டுப் பிரிவுகளுள் முத்துற்றுக் கூற்றமும் ஒன்றாக இருந்த தென்பது புகழ் பெற்ற பூலாங்குறிச்சிக் கல் வெட்டின் மூலம் புலனாகி றது. ¹ கி. பி. 5 ஆம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்ததாகக் கருதப்படும் பூலாங்குறிச்சிக் கல் வெட்டில், முத்துற்றுக் கூற்றத்து விளமர் என்ற ஊர் குறிப்பிடப்படுகிறது.

முத்தாறு என்ற ஊரினைத் தலைமையிடமாகக் கொண்ட கூற்றம் என்ற நாட்டுப்பிரிவு பற்றி முதன் முதலில் இக் கல்வெட்டில்தான் குறிப்பிடப்படுகிறது. அனினும், சங்ககாலத்திலேயே இவ்வூரில் நெல்வயல்கள் நிரம்ப இருந்தன எனவும், வேளாண்மையுடன் தொடர் புடையவர்களாகக் கருதப்படும் வேளிர்சன் இவ்வூரில் வசித்ததாகவும் மேற்குறிப்பிட்ட புறநானூறு தகவல் தருவதால், இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளுக்கு முன்னரே இவ்வூர் நிலப்பிரபுத்துவத் தலைமையிடங்களுள் ஒன்றாக உருவெடுக்கத் தொடங்கிவிட்ட தென்த் தெளிவாகிறது.

‘வயலில் பாய்கின்ற நீரில் நீந்தும் மீனைப் பிடித்துத் தின்னும் நாரை, வைக்கோல் போரில் சென்று ஓடுங்கும் சிறப்பையடையதும், பொன்அணிகலன்கள் பூண்டயானை களை உடைய பழமையான வேளிர்களால் உயர் வெய்தி யதும், குவியல், குவியலாக நெல்வினைவதுமாகியமுத்தாறு’ (கழனிக்கயலார் நாரை போர்விற் சேக்கும் பொன்னணி யானைத்தொன் முதுர் வேளிர் குப்பை நெல்வின்முத்தாறு) என்று மாங்குடி கிழார் அழகாக வருணிக்கிறார். முத்துற்றுக் கூற்றம் போன்றே மிழலை என்ற ஊரினைத்

தலைமையிடமாகக் கொண்ட மிழலைக் கூற்றமும் பழங்கும் யான நாட்டுப் பிரிவேயாகும்.²

இவ்விரு கூற்றங்களும் இன்றைய புதுக்கோட்டை, பசும்பொன் மாவட்டங்களில் அடங்கியிருந்தன. மிழலைக் கூற்றத்துடன் அதலைக் கூற்றம் என்ற நாட்டுப் பிரிவும் சேர்ந்து கானாடு என்ற நாட்டுப் பிரிவு பிற்காலத்தில் உருவாக்கப் பட்டது என்றும், புதுக் கோட்டை மாவட்டத்தின் ஆவங்குடி வட்டமும் திருமெய்யும் வட்டத்தின் கிழக்குப் பகுதியும் சேர்ந்ததே கானாடு என்றும் கருதப்படுகிறது.³

முத்தூற்றுக்கூற்றம் என்பது புதுக்கோட்டைமாவட்டத் தின் அறந்தாங்கி வட்டமும் பசும்பொன் மாவட்டத்தின் திருவாடானை வட்டமும் சேர்ந்த பகுதி என்பது கல் வெட்டாய்வாளர்களின் கருத்தாகும்.⁴ புதுக்கோட்டை மாவட்டத்திலுள்ள (ஆவடையார் கோயிலுக்கருகிலுள்ள) திருப்புனவாசல், கி. பி. 11, 12 ஆம் நூற்றாண்டுகளில் முத்தூற்றுக் கூற்றத்திலைங்கிய ஓர் ஊராக இருந்தது என்பது அவ்வுருக்கோயிலிலிருந்து படியெடுக்கப்பட்டுப் பதிப்பிக்கப்பட்ட கல்வெட்டுகளால் புலனாகின்றது. புற நானாற்றில் குறிப்பிடப்படும் புனலம் புதவு, திருப்புனவாசலாக இருக்கலாம்⁵. இவ்வுருக்கு அருகில், சோழ நாட்டுக்கும் பாண்டிய நாட்டுக்கும் எல்லையாக இருந்த தெனக் கருதப்படும் வெள்ளாறு ஒடுகிறது. அரசங்கரை என்ற இடத்தில் வெள்ளாறு ஐந்து கிளைகளாகப் பிரிந்து சுற்றுத் தொலைவில் கடலில் கலக்கிறது. (இவ்வாற்றைப் பாம்பாறு என்றும் கூறுவதுண்டு.) ஆனால் பாம்பாறு அறந்தாங்கியருடைக் கெள்ளாற்றில் கலந்து விடுகிறது.

இதன் பின்னர் வெள்ளாற்றின் ஒரு கிளை மணமேல் குடியருகிலும் பிற கிளைகள் ஆரசங்கரையிலும் கடலில் கலக்கின்றன, புதவு என்ற சொல்லுக்குக் கதவு, வாயில்

எனப் பொருள் உண்டு. புனம்புதவு என்பது ஆறு கடலில் புகும் வாயில் எனப் பொருள்படக் கூடும்.

முத்தூற்றுக் கூற்றம் என்பது எப் பகுதியிலிருந்தது என்று அறிஞர்கள் வரையறை செய்திருப்பினும், முத்தூற்றுக் கூற்றத்தின் தலைமையிடமாகத் திகழ்ந்த ‘முத்தூறு’ எங்குள்ளது எனக் கண்டறியும் முயற்சி இதுவரை மேற் கொள்ளப் படவில்லை எனவே இம் முயற்சியில் ஈடுபட, புதுக்கோட்டை மாவட்டம் மேலப் பண்ணியிரச் சேர்ந்த தமிழாசிரியர் கரு. இராசேந்திரன் அவர்களும், புதுக் கோட்டை மாவட்டம் கொத்த மங்கலத்தைச் சேர்ந்த ஆய்வு மாணவர் சந்திரபோகு அவர்களும், இக்கட்டுரையின் ஆசிரியரும் முடிவு செய் தனர். முத்தூற்றுக் கூற்றத்தில் அடங்கிய ஓர் ஊராகக் கல்வெட்டுகள் கூறும் திருப்புன வாசலிலிருந்து இம் முயற்சியைத் தொடங்கினர்.

திருப்புனவாசலுக்கு அருகில், இராமநாதபுரம் சேதுபதி மன்னர் வரலாற்றில் இடம் பெற்ற ஓரியூர் உள்ளது. ஓரியூருக்குச் சிறிது தொலைவில் முத்துக்குட்டா என்ற கடற்கரை யோரச் சிற்றார் உள்ளது. இவ்வூரே முத்தூறாக இருக்கலாமோ என்ற ஐயத்தில் இவ்வூரும் சுற்றுப் புறங்களும் ஆய்வு செய்யப்பட்டன. முத்துக் குடாவில், கி. பி 11 - 12 ஆம் நாற்றாண்டைச் சேர்ந்தனவாகக் கருத்தக்க பானை ஓடுகளும், வீடுகளுக்குக் கூரவேயப் பயன்பட்ட சொருகு ஓடுகளும் (Flat tiles) சிதறிக் கிடக்கும் மேடுகள் சில கண்டறியப் பட்டன. ஆனால் சங்க காலத்தைச் சேர்ந்த தடயங்கள் எவையும் கரணப்படவில்லை.

ஓரியூருக்கு அருகில், எஸ் பி. பட்டினம் எனச் சுருக்கி வழங்கப்படும் சுந்தர பாண்டியன் பட்டினம் உள்ளது. இவ்வூரில் யிகவும் இடபாடான நிலையில் வழிபாடு இன்றீ

இரு கோயில் காணப்பட்டது. காமாட்சி யம்மன் ஆட்டனுறை ஏகாம்பரேஸ்வரர் கோயில் எனக் குறிப்பிடப் படும் இக் கோயில், சிவகங்கை ஜமீன்தார் மேற்பார்வையிலுள்ளது. இக் கோயிலில் சிதைந்த நிலையில் சில கல் வெட்டுகள் காணப்பட்டன. கி. பி 13 ஆம் நூற்றாண்டுக் குரிய எழுத்தமைதியுடன் காணப்படும் இக் கல்வெட்டுகள் பாண்டியர் ஆட்சிக் காலத்தைச் சேர்ந்தவை. இக் கல் வெட்டுகளின் மூலம், இவ்வூரும், ஊரிலுள்ள சிவன், திருமால் கோயில்களும் 'முத்தூற்றுக் கூற்றத்து சுத்து வல்லியான சுந்தர பாண்டிய புரத்து தசரத ராம ஈஸ்வர முடைய நாயனார்கோயில்' என்றும், 'தசரதராம விண்ண கராம்வார் கோயில்' என்றும் வழங்கப்பட்டன எனப் படித்தறிய முடிந்தது. சுத்தவல்லி என்பது 'சித்த மெளவி' என்ற தொடரின் திரிபாகும். சித்தர் என அழைக்கப்பட்ட ஜென் தீர்த்தங்கரர் அல்லது சௌதம புத்தரின் உருவத்தை முடிமேல் தாங்கியவர்களை இத்தொடர் குறிக்கும். கி. பி. 12, 13 ஆம் நூற்றாண்டுகளில், தமிழகக் கடற்கரைப் பட்டினங்களுக்கும் இலங்கைக்குமிடையே நில விய அரசியல் மற்றும் வணிகத் தொடர்புகளின் காரணமாக புத்தசம்யம் இப் பகுதிகளில் பரவியிருந்த தென்பது வரலாற்று உண்மையாகும்.

முத்தூற்றுக் கூற்றமும் இக் கூற்றத்தை அடுத்திருந்த மிழலைக் கூற்றமும் பாண்டியர் ஆட்சிக் காலத்தில் சேர (கேரள) நாட்டுனும் இலங்கையுடனும் தொடர் புடையனவாக இருந்தன என்பது இக் கல்வெட்டுகளில் காணப்படும் வேறு குறிப்புகளாலும் தெளிவாகிறது.

'மலை மண்டலத்துக்காந்தலூரான ஏறி வீர பட்டினத்து ராமன் திருவிக்ரமணான தேவேந்திர வல்லபப் பதினெண்ண் பூமிக் சமயச் சக்கரவர்த்திகள்' என்பவர் இக் கோயிலின் திர்வாகத்துடன் தொடர்புடையவராக இருந்தார் என்பது ஒரு குறிப்பாகும். தற்போது இச் சுற்று வட்டாரத்

திலுள்ள பூவலூர் எனும் ஊர், அப்போது, மிழவெல்கீ
கூற்றத்து நடுவிற் கூற்றுப் பூவனுராராண் தென்னவன்
காமணிச் சதுரவேதி மங்கலம்' என வழங்கப்பட்ட
தென்பது மற்றொரு குறிப்பாகும். காமணி என்பது
கிரராமணி என்ற சொல்லின் சிங்களத்திரிபாகும். 'தென்ன
வன் காமணி' என்பது பரண்டியர்களுக்கும் இவங்கை
யர்க்குமிடையே நிலவிய மண உறவுகளால் வழக்கிற்கு
வந்த ஒரு பட்டமாக இருக்கலாம். இத்தொடர் பண்டிய
மண்ணென்றோ, அரச குலத்தவன் ஒருவனென்றோ குறித்
திருக்கக் கூடும். சிங்கள புத்த மதத் தொடர்பு என். பி.
பட்டினத்தில் இருந்துள்ளது என்பதற்கு அடையாளமாக
இக் கோயிலினுள், நின்ற நிலையில் காணப்படும் அழகிய
புத்தர் சிறப்பு ஒன்று உள்ளது. இச்சிறப்பும் கி. பி. 12 ஆம்
நூற்றாண்டைச் சேர்ந்ததாகக் கருதத்தக்கது. இவ்வுரில்
புத்தமதம் முற்றிலும் அழிந்த பின்னர், இச்சிறப்பும் இக்
கோயிலினுள் கொண்டு வந்து வைக்கப் பட்டிருக்க
வேண்டும்.

முத்தாற்றுக் கூற்றத் தலைநகரினைக் கண்டு பிடிக்கும்
முயற்சியில் மேலும் முனைப்புடன் ஈடுபடத் தீர்மானித்து,
இப்பகுதியிலுள்ள பொதுமக்களிடம் விசாரிக்கத் தொடங்கியதில், கடற்கரைப் பகுதியிலிருந்து விலகி, உள் நாட்டில்
மித்திரா வயல் என்ற ஊர் இருப்பது பற்றிய செய்தி
கிடைத்தது: முத்தாறார் வயல் என்ற பெயர்தான்
மித்திரா வயல் எனத் திரிபடைந்ததோ என்ற ஐயம்
ஏற்பட்டதால், இவ்வுருக்குச் சென்று கள் ஆய்வு மேற்கெ
ள்ள முடிவு செய்யப்பட்டது.

மித்திரா வயலில், கி. பி. 18 ஆம் நூற்றாண்டின்
பிறபகுதியில், மருது சகோதரர்கள் வெட்டுவித்த
ஊருணி ஒன்று உள்ளது. இந்த ஊருணியின் கரையில்
ஒள்ள மேடான பகுதிகளில் கருப்பு - சிவப்புப் பனை
ஓடுகள் (black and red Ware pottery pieces) சிதறி கு

கிடக்கின்றன. எனவே இவ்லூர் சங்க காலக் குடியிருப்பே எனத் தெளிவாயிற்று. இவ்லூருக்கு அருகில், கருவேலங் தாடு எனப்படும் காட்டுப் பகுதியில், கண்மாய்க்கரையில், இடிபாடான சிவன் கோயில் ஒன்று காட்சியளிக்கிறது. இக் கோயிலின் நந்தி மண்டபத் தூண்களில் மாறவர்மன் சுந்தர பாண்டியனின் 21 ஆம் ஆட்சியாண்டுக் கல் வெட்டு (கி. பி. 13 ஆம் நூற்றாண்டுக்குரிய எழுத்தமைதி யூடன்) பொறிக்கப்பட்டுள்ளது. அக் கல்வெட்டினைப் படித்துப் பார்த்ததில் இக் கோயில், ‘பெரும்பூர் நாட்டு அண்டக்குடி ஆதி நாதீஸ்வரமுடைய நாயனார் கோயில்’ என வழங்கப் பட்டதாக அறிய முடிந்தது. எனவே மித்திராவயல் எனத் தற்போது அழைக்கப்படும் இவ்லூர் அக்காலத்தில் முத்தூற்றுக் கூற்றத்தைச் சேர்ந்ததாகக் கருதப்படவில்லை எனத் தெரிய வந்தது.

மித்திரா வயலிலிருந்து சற்றொப்ப 10 கி. மீ. தொலைவில் தேர் போகி நாடு என்ற ஊர் உள்ளது என்றும், அவ்லூருக்குப் பேருந்தில் சென்று, அங்கிருந்து சில கண்மாய்களின் கரை வழியே நடந்து சென்றால் சிறுவாச்சி என வழங்கப்படும் ஊரினை அடையலாம் என்றும், சிறு வாச்சியினை ‘முத்துநாடு சிறுவாச்சி, எனவும் குறிப்பிடுவதுண்டெனவும் மித்திரா வயலைச் சேர்ந்த சில பெரியவர்கள் தெரிவித்தனர். மேலும், அவ்லூர் பசும் பொன் மாவட்டம் தேவ கோட்டை வட்டத்தைச் சேர்ந்தது என்றும் தெரிவித்தனர்.

தேர் போகி நாட்டை அடைந்து, தொடர்ந்து சில கண்மாய்களைத் தாண்டிச் சென்றபோது, கள்ளிக்குடி என்ற சிற்றூரில், இடிபாடான நிலையில் முட்புதர்களுக்கு இடையே ஒரு கற்கோயில் காணப்பட்டது. இக் கோயிற் கூவரில் கி. பி. 14 ஆம் நூற்றாண்டுக்குரிய எழுத்தமைதி யூடன் பராக்கிரம அண்டியனின் கல்வெட்டு பொறிக்கப் பட்டுள்ளது. இச் கல்வெட்டில் ‘முத்தூற்று நாட்டுக்

கன்னிக்குடி’ : என்ற தொடரினைப் படித்தவுடன், முத்தூற்றுக் கூற்றத்துத் தலைநகர் அண்மையில்தான் உள்ளது என்பது உறுதியாயிற்று. முத்தூற்று நாடு என்பதே முத்து நாடு எனத் தற்போது வழங்கப்படுகிறது என்ற உண்மை தெளிவாயிற்று.

முத்து நாடு சிறுவாச்சி ஊரையடைந்து, ஊரிலுள்ள காளி கோயிலை அணுகி, அக் கோயிலின் குருக்கள் திரு. முத்துசாமி அவர்களைப் பற்றி விசாரித்தறியப்பட்டது.

திரு. முத்துசாமி அவர்களுடன் தொடர்பு கொண்டு அவருடைய உதவியுடன், கோயில் உட்பட ஊரின் வரலாற்றுச்சிறப்புமிக்க இடங்கள் பார்வையிடப்பட்டன. கோயிலிலுள்ள காளியின் பெயர், முத்து நாயகி அம்மன் எனத் தற்போது வழங்கப்படுகிறது. கோயிலின் மூலத் தானத்திலுள்ள காளியின் சிற்பம் கி. பி. 10 - 11 ஆம் நூற்றாண்டைச் சேர்ந்ததாகக் கருதற்குரியது. கோயிற் சுவரில் காணப்படும் பாண்டியர் காலக் கல்வெட்டு, கி.பி. 13 ஆம் நூற்றாண்டுக்குரிய எழுத்தமைதியுடன் பொறிக்கப்பட்டுள்ளது. இக் கல்வெட்டு, ‘முத்தூற்... என்ற குறிப்பினைத் தொடர்ந்து வரும் நான்கு வரிகள் பிற்காலத்தில் அழிந்து சிதைந்துள்ளன.

முத்து நாடு சிறுவாச்சியில் முத்துத்திடல், முத்துக் கண்மாய் முதலான இடங்கள் உள்ளன. முத்துநாட்டில் 42 சிற் றார் கள் அடங்கியிருந்ததாகவும், சென்றநூற்றாண்டைச் சேர்ந்த வருவாய்த்துறை ஆவணங்களில் முத்துக்கண்மாய் என்பது முத்தூற்றுக் கண்மாய் எனக்குறிப்பிடப்பட்டுள்ளதுள்ளதும் முத்துசாமிக்குருக்கள் தெளிவித்தார். மேலும் தமது தந்தையார் பெயர் முத்தாணக்குருக்கள் ஏன்றும், தமது குடும்பத்தில் முத்து என்ற பெயர் தவறாமல் இடம்பெறும் என்றும் குறிப்பிட்டார். ஆலருஷு உதவியுடன் முத்துத்திடல் பகுதியில் ஆய்வு பேற்

கொண்டபோது, ஏராளமான அளவில் கருப்பு சிவப்புப் பானை ஒடுகளும், பிற சங்ககாலைப் பானை ஒடுகளும் கண்டறியப்பட்டன.

இப்பகுதி வறட்சியான பகுதியே ஆயினும் கண்மாய்ப் பாசனத்தால் வளமாக நெல் விளைகிறது. சற்றொப்ப 20-ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் வரை, இப்பகுதியைச் சேர்ந்த ‘சித்தடியான்’ என்ற நெல் வகை மிகவும் சிறந்ததாகக் கருதப்பட்டது. முத்துநாடு சிறுவாச்சியை அடுத்து நெப்பி வயல் என்று வழங்கப்படும் ஊர் ஒன்று உள்ளது. ‘நெற்பொலி வயல்’ என்பதே இதன் சரியான பெயர் போலும். ‘குப்பை நெல்லின் முத்தாறு’ எனப் புறநானூறு வருணிப்பது, உண்மைக்குப்புறம்பான வருணனையில்லை.

முத்தாறு என்ற சொல், முத்துப் போன்ற நீர் ஊறும் இடம் எனப் பொருள்படக்கூடும். நாற்று என்ற சொல் நாறு எனப் பெரிய புராணத்தில்பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது.⁷ மூட்டை என்ற சொல் மூடை என வழங்குகிறது. அது போல முத்தாற்று என்பதே முத்தாறு என ஆயிற்றுப் போலும். இப்பகுதியிலுள்ள கண்மாய்கள், இரண்டாயிரம் ஆண்டுக் காலப் பழமையடையனவாக இருக்கக்கூடும். சி.பி. 9 ஆம் நூற்றாண்டில் இவ்வூரி விருந்து வணிகரும் வேளாளரும் கேரள மாநிலம் திருவல்ல வாழ் (திருவல்லாய்)ப் பகுதியில் குடியேறினர் எனத் தோன்றுகிறது. திருவல்லாய்ச் சாசனங்களில் முத்தாற்று மூலை, முத்தாறு போன்ற பெயர்கள் காணப்படுகின்றன.⁸ இன்றும் அப்பகுதியைச் சேர்ந்த சிலரின் குடும்பப் பெயர் (surname): முத்தாற்று என்றே உள்ளது, இத்தகைய குடிப் பெயர்வு பற்றியும் விரிவாக, ஆழமாக ஆய்வு மேற் கொள்ளப்பட வேண்டியது. அவசியம், சுற்றுசூடுப் பிரண்டாயிரம் ஆண்டுக் காலமாக ஹர் ஊர், வரலாற்றில் எவ்வாறெற்றவாம் ஆகிக்கும் கெலுத்தியிருக்கிறது என்பதை அத்தகைய ஆய்வு தெளிவாக விளக்கும்.⁹

அடிக் குறிப்புகள் :

- 1 பூலாங்குறிச்சிக் கல்வெட்டு -இய். சுப்பராயலு, ராகவ வாரியார்— ‘ஆவணம்’ -இதழ். தொல்லியல் கழக வெளியீடு.
- 2 Historical Sketches of Ancient Deccan, by k. v. Subrahmanyaiyer. Vol. I. p. 116-120.
Annual Report on Ep. 1899 para. 50. S.I.I. Vol. III P.197.
- 3 General history of Pudukkottai State by S. Radha Krishna Iyar, p.58. (Published: 1916)
- 4 சிலப்பதிகாரம், காடுகாண் காதையில் வரும் ‘குமரிக் கோடும் கொடுங்கடல் கொள்ள’ என்ற வரிக்கு விசேட வரையில் சோழ நாட்டுக்கும் எல்லைப் பகுதியில் முத்தூற்றுக் கூற்றும் அமைந்திருந்ததாகக் குறிப்பிடப் பட்டுள்ளது. அண்மையில் வெளிவந்துள்ள ‘பாண்டி மண்டலத்தில் வாணாதிராயர்’ என்ற நாலில் (ப.45) இதன் நூலாசிரியர் திரு. வெ. வேதாசலம், முத்தூற்றுக் கூற்றத்தின் இருப்பிடத்தை வரையறுத்துக் கூறியுள்ளார். (பதிப்பு: தொல்லியல் தொழில் நுட்பப் பணியாளர் பண்பாட்டுக் கழகம், மதுரை.)
- 5 திருப்புனவாசல் கோயில் தொடர்பான தேவாரப் பாடல்களும், அக்கோயிற் கல்வெட்டுகளும் ஊரின் பெயரைத் திருப்புனல் வாயில் என்றே குறிப்பிடுகின்றன. திருப்புன வாயில் எனக் குறிப்பிடவில்லை. புனம் என்ற சொல் புன்செய் நிலத்தைக் குறிக்கும். தேவாரகாலத்திலேயே (கி.பி. 7 ஆம் நூற்றாண்டு) வெள்ளாறும் கடற்கரையும் இவ்வுரை விட்டுச் சற்று விலகிச் சென்றிருக்கலாம். இது மேலும் ஆய்வுக் குறியது.

திருமுறை Annual Report on Epigraphy 1902. 412,
413, 414.

5. தென்னவன் சிகாமணி' என்ற தொடரில் 'சி' எழுத்துக் கல்வெட்டு பொறிக்கும்போது விடுபட்டிருக்கவும் கூடும், ஆனால், மிழலைக் கூற்றத்துக் கருவூர்ப் பொன்பற்றி புத்தமித்திரணார் (வீரசோழிய ஆசிரியர்) போன்றோர் அப்பகுதியின் பெளத்த சமயத் தொடர்புக்குச் சான்றாகத் திகழ்கின்றனர். எனவே காமணி என்றே கொள்ளலாம்.

7 பெரிய புராணம், திருநாட்டுச் சிறப்பு. பா. 12.
(திருமலைச்சருக்கம்)

8 Travancore Archaeological Series T.A.GopinathaRow
Vol.II.p.163-(தமிழ்ச்சாசனம்)

9 நேரில் விசாரித்தறியப்பட்டது.

10 திருப்புனவாசல் தவிர, இக்கட்டுரையில் குறிப்பிடப் பட்டுள்ள கோயில்கள் தொல்லியல் நிபுணர்களால் அறியப்படாதன.